

HARP
SANAT

Orduda SAS Komando Sivilde Kursiyer

Ayhan Karakaya

Harp Sanat©

www.harpsanat.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Murat Şerefoglu

Editör: Feyza Arslan

Son Okuma: Hüseyin Özdemir

Mizanpaj Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1. Basım, İstanbul, Kasım 2025

ISBN: 978-625-5717-01-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Harp Sanat Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.

**ORDUDA SAS KOMANDO
SİVİLDE KURSIYER**

Ayhan Karakaya

İÇİNDEKİLER

Harp Sanat Yayınevinin Yayın Esasları.....	7
ÖN SÖZ.....	11
ÇOCUKLUĞUM.....	13
EĞİTİM HAYATIM	17
ASKERİ LİSE	23
ASTSUBAY YÜKSEKOKULU	29
EVLİLİK	33
SAS ÖZEL İHTİSAS KURSU SEÇMELERİ	37
SAS ÖZEL İHTİHSAS KURSU	41
SAS KOMANDO OLARAK TİMLERDE GÖREV	72
EMEKLİLİK SONRASI YAŞANTIM	134

HARP SANAT YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Harp Sanat Yayınevi, şanlı Silahlı Kuvvetlerimizde yıllarca görev yapmış olan emekli bir subay tarafından ülkemizdeki askeri tarih çalışmalarına katkı sağlamak için 2021 yılında kurulmuştur. Bilimin ışığını rehber edinen yayınevimiz, Atatürkçü bir çizgide, bağımsız yayıncılık faaliyetlerinde bulunmayı temel ilke edinmiştir. Yayınevimiz, yayımlayacağı nitelikli eserlerle ülkemizde askeri tarih alanında hissedilen eksikliği gidermeyi amaçlamaktadır.

Bilindiği üzere toplumların tarihi incelendiğinde askerlikle ilgili hususların siyasi, sosyal ve kültürel alanlara doğrudan veya dolaylı etkilerinden söz edildiği görülmektedir. Bu etkilerin tespit ve değerlendirmesinin, günümüze ve hatta geleceğe bakan yönlerinin ortaya konulmasının fert ve devlet ölçeğindeki gelişime önemli katkılar sağlayacağı üzerinde durulmaktadır.

Sosyal bilimlerde askerî konulara ağırlık veren çalışmalar, Birinci Dünya Savaşı sonrasında önem kazanmaya başlamıştır. Zamanla genel tarih araştırmaları içinde kendine özgü bir anlayışa dönüşerek askerî tarih adı altında toplanan bu alandaki çalışmalar, Batı'da 21. yüzyılda büyük bir hız kazanmışsa da Türkçe literatürde ne yazık ki henüz arzu edilen seviyeye ulaşamamıştır.

Karakter ve kültür kodlarımızda var olan askerliğe ve ona dair çalışmalara ivme kazandırılarak bu alandaki eksikliğin nitelikli eserlerle giderilmesine ihtiyaç duyulmaktadır. Aksi hâlde bu boşluğun akademik olmayan, ideolojik birtakım amaçlarla, bilgi ve

belgeye dayanmayan yorumlarla ve popülist eserlerle doldurulması başka sorunları da beraberinde getirecek, ortak tarih bilincinin oluşumuna zarar verebilecektir.

Yayınevi olarak bu bilinçle, imkânlarımız nispetinde faydalı çalışmalar ortaya koymayı arzu ediyoruz. Bu alandaki akademisyen ve yazarlarla koordineli çalışmalar yürüterek akademik, tarafsız ve güvenilir kaynaklardan oluşan yerli ve yabancı nitelikli eserlerle okuru buluşturmak istiyoruz. Kuramsal kaynaklardan edebî eserlere kadar geniş bir yelpazede yapacağımız yayınlarla, askerliği meslek olarak benimseyenlerin yanında askerî tarihe ilgi duyan herkese hitap eden akademik ve edebî eserler ile başvuru koleksiyonu oluşturmaya çaba sarf edeceğiz.

Tarihin tozlu raflarında unutulmaya yüz tutmuş, sandıklarında kilitli kalan hatıraların, yazma eserlerin, baskısı tükenmiş kitapların; Yükseköğretim kurumlarında büyük emekler verilerek hazırlandıktan sonra atıl kalan değerli çalışmaların gün yüzüne çıkarılması için atacağımız adımlarla, bu türdeki yayınların ve disiplinler arası müşterek akademik çalışmaların artmasında teşvik edici bir rol üstlenmek istiyoruz.

Askerlik mesleğinin ilgi sahası içinde önemli bir yer tutan yönetim, liderlik, strateji ve organizasyon konularıyla yeni modellere ilham verecek çalışmaları okurla buluşturmayı da hedefliyoruz.

Askerî geleneklerin oluşturulması, geliştirilmesi ve sürdürülmesi amacıyla özellikle tarihe mal olmuş komutan ve stratejistlerin düşünce ve tecrübelerinin sonraki nesillere aktarılmasına hizmet edecek biyografi ve hatıratlarının yanında tenkit ve kritiklerini yayınlamayı amaçlıyoruz.

Harp tarihinin konuları dışında kalan ancak yazarı veya işlediği konu itibarıyla daha çok sosyal tarihin ve edebiyatın alanına giren

eserlerin yayınlanmasının da önemli bir boşluğu dolduracağına inanıyoruz.

Her safhasını akademik bir titizlikle takip edeceğimiz, editörlük çalışmalarına önem vereceğimiz yayınlarımızda Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edeceğiz.

Faydalı olabilmek niyet ve gayretiyle...

ÖN SÖZ

Yazmak. Varoluşun en zorlu, en gizemli eylemi. Bu satırlara ulaşmak, sadece bir “tamamlama” meselesi değildi; yıllarca süren, inancın ateşiyle dağlanan bir azim sınavıydı. En zifiri, en çıkmaz anlarda dahi beni masaya çeken kuvvet siz oldunuz.

Nasıl bir esin kaynağıydınız? Sabahın erken saatlerinde, bahanesiz bir kararlılıkla işine, okuluna yürüyen o görünmez orduyu izledim. Mesleğinde başarıyı taçlandırmış, yuvasını kurmuş, ülkesine faydalı olmuş nice insanın, köşeye çekilmek yerine hâlâ hayatın merkezinde var olma ihtimalini hissettim. Onların duruşu, benim ayağa kalkış reçetem oldu.

Zihnimde, *Bambu Ağacı* masalı canlandı. Çinli çiftçilerin beş yıl boyunca toprağa gömdükleri o sabır, o umut! Beş yıl boyunca sessiz kalan bir tohum, altıncı yılda gökyüzüne fırlayan bir inada dönüşür. Ve elbette, Stephen King’in lanetli daktilosu. *Carrie*’nin yayımlanması için defalarca reddedilmek, bir vazgeçiş değil, bir tekrar başlama ayiniydi. Bugün o, korku, gerilim ve fantezi türlerinin taşsız kralı; 350 milyondan fazla kopyayla bir dev. Onların hikâyesi, bu kitabın ruhudur.

Hayat, kendi döngüsünde acımasız sarmallar barındırır. Kolay tercihlere sığınıp mücadeleden kaçışımız bu yüzdendir. Oysa mücadele, ruhu parlatan bir elmas cilasıdır. Güzelliğe açılan her kapının yegâne anahtarıdır. İşte size o zorlu anlarda sizi ayakta tutacak, mutluluğa giden kadim formül: Asla pes etme.

Bu inat, bu dūşüp kalkma cesareti sizde var olduğu sürece, hayatın size fırlattığı tüm oklar amacına ulaşamayacaktır. Unutmayın: “Başarılı olanlar hiç tökezlemeyenler değil, asla yere yığılıp kalmayanlardır.” Bu zırhı kuşanmanın yolu ise basittir: Konfor alanınızı erken yaşta terk edin. Balık yemeyi değil, balık tutmayı öğrenmek ve öğretmek zorundayız.

Yaşam, öngörülemeyen risklerle doludur; savaşlar, salgınlar, ekonomik fırtınalar... Hayat, üzerimize kurşunlar yağdırır. Bazılarımız sevdiklerimizi, bazılarımız umudumuzu kaybederiz. Ancak hâlâ ayakta duruyorsanız, size isabet eden mermi yoksa ya da sadece yaralandıysanız muazzam bir şansa sahipsiniz. Bu bile bulunduğunuz yerden tırmanmaya başlamak için en büyük motivasyon kaynağınız olmalıdır. Durmak, gerilemek demektir. Yaşanan sorunların gölgesinden çıkıp erişeceğiniz zirveye odaklanın. Zorlu dağın tepesine tırmanan diğer başarılı insanların sizden hiçbir farkı olmadığını aklınızdan çıkarmayın.

Bu kitapta, bir yazarın soğuk mesafesinden değil, sizden biri olarak yaşadıklarımı bulacaksınız: Başarılarımı, yenilgilerimi, sevinçlerimi, eksikliklerimi. En saf haliyle tecrübelerimi, aranızda bir fisıltı olmak için paylaştım. Hayatın her alanında size yoldaşlık edebilmek, benim için dünyanın en büyük onurudur. Bu fırsatı bana sunduğunuz için en derin minnet duygularımı sunarım.

Ayhan Karakaya
İstanbul, 29.10.2025

ÇOCUKLUĞUM

Bu kitabı yazarak çok istediğim fakat çeşitli nedenlerle uygulamaya koyamadığım bir hayalimi gerçekleştirmiş oldum. Yaşadıklarımı, yaşayamadıklarımı, hayatın sunduğu tüm imkânları, benden aldıklarını, sevinçlerimi, kederlerimi, uçsuz bucaksız kâinata bihaber olunan kendimi sizlere anlatmak istedim.

İstanbul dünyanın tarih başkenti: İç denizi, Boğaz'ı, her karış toprağının tarihsel anlamı olması, gastronomisi, şarkı sözlerine, şiirlere konu olması gibi nedenlerle yerli yabancı herkesi kendine hayran bırakmıştır. İstanbul'un Marmara Denizi'ne komşu, yeşilin her renginin masmavi denizle buluştuğu, martı sesleriyle ve vapur düdükları ile güne başlanılan, örf, âdet, gelenek, göreneklerimizin geçmişte olduğu gibi yaşatıldığı eşsiz ilçelerinden birisi olan Üsküdar'da 25 Ağustos 1970 tarihinde dünyaya gelmişim.

Çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşan dedem Ordu'nun Mesudiye ilçesinde eşini ve çocuklarını bırakarak İstanbul'a iş aramaya gelmiş. Beykoz/Paşabahçe'de bulunan Tekel Fabrikasının deposunda yük taşıyarak hayatını kazanmaya başladıktan kısa süre sonra ailesini de yanına getirmiş. Dört erkek ve beş kız çocukla köyden şehre göç eden dedem ve babaannem köy hayatı ile şehir hayatı arasındaki ekonomik, sosyal, kültürel farklılıklar nedeniyle çok sıkıntılar çekmişler. Kız çocukları büyüdükçe evlenmiş. Erkek çocuklar ise çalışıp aileye katkı sunmak zorunda kalmış. En büyük erkek çocuk olan Haydar amcam tüm imkânsızlıklara rağmen okumayı

başarmış. Babam, dedemin okul çantası olarak yaptığı tahta sandıkla utanarak bir müddet okula gitse de daha fazla devam edememiş ve çalışmayı tercih etmek zorunda kalmış. O tahta sandık yıllarca rahmetli dedemin tıraş takımlarını koyduğu, aynası olan, bıyığını, sakalını düzelttiği küçük bir berber dükkânı olarak kar-yolasının altında durdu.

Babam, berber çırağı olarak çalıştığı dönemde henüz on sekiz yaşındayken mahalle arkadaşı olan anneme âşık olmuş. Bir süre mahalle aralarında gizli gizli buluşmuşlar. Sonunda aileler konuyu öğrenmiş. Zaten zor şartlarda mücadele eden aile babamın çocuk yaşta evlenmek istemesi ile iyice çıkmaza girmiş. Dedem bu duruma sinirlenerek babamın bu talebini duymazlıktan gelmiş. Tahsil hayatına devam eden Haydar amcamın olgun ve aileyi birleştirici tavırları sayesinde babam on dokuz yaşında annem ise henüz on sekiz yaşındayken evlenmişler. Beş yaşına kadar Paşabahçe’de dedemlerle bitişik yapılmış olan gecekonduda kalmışız. Babam askere gittiğinde annemi dedemin aşırı baskısından amcam korumuş. Dedem, babamın askerden gönderdiği mektupları dahi anneme vermezmiş.

Aksilikler üst üste gelmeye devam etmiş. Babam askerde kaza geçirmiş. Gece devriye gezerken içerisi cam kırıkları ile dolu bir çukura düşmüş. Yüzü kesilmiş, tanınmaz hâldeymiş. Sağ bacağı kopma noktasına gelmiş. Geçirdiği kaza sonrası aynada kendi suratına bakamayacak duruma gelen babam bunalıma girip annemden ayrılmak istese de annem kabul etmemiş.

O tarihte Beykoz’da üç fabrika varmış. Deri Kundura, Şişe Cam ve Tekel Fabrikaları. Babam berber çıraklığından ayrılarak daha garanti bir iş olarak gördüğü Şişe Cam Fabrikasında çalışmaya başlamış. Hayatımız düzene girmek üzereyken babam dedemle tartışıp,

bizi de alarak evi terk etmiş. Bir tanıdıktan Çubuklu'da şu an evimizin olduğu arsayı alarak akrabaların desteği ile bir gecekondu yapmış. Gecekondu yapılanaya kadar bahçeye kurduğumuz çadırda yaşadığımızı anımsıyorum, bittiğinde ise gecekonduyunun zemini topraktı çünkü beton atacak imkânımız yoktu. Koltuklar toprağın üzerinde duruyordu fakat çok temizdi. Annem her zaman bizlere sarayda yaşar gibi bir ortam sundu. Küçük yaşta evlenmiş olmasına rağmen çok olgun davranıyor, eşine ve çocuklarına kol kanat geriyor, aşırı değer veriyordu. Babam işe giderken mumya gibi hareketsizce oturur, annem kıyafetlerini giydirirdi. Babamın iş çıkış saatinden itibaren camdan yola bakmaya başlar, gelene kadar gözlerini yoldan ayırmadan beklerdi. Anneme “Anne sen yola bakmasan babam gelmeyecek mi?” derdim. Bir süre sonra hem söylemekten yoruldum hem de babamın yolunu gözlemenin annemi mutlu ettiğini hissettim. O nedenle bir daha bu konuyu açmadım.

Artık kendi yağımızda kavruluyorduk ve mutluyduk. Fakat bu uzun sürmedi. Kardeşim Beyhan dünyaya geldikten kısa süre sonra kustuğu süttten boğularak vefat etti. Bu acı yetmezmiş gibi Şişe Cam Fabrikası çalışanları ücret anlaşmazlığı nedeni ile greve başladı. Bir taraftan yoksulluk, diğer taraftan ölen kardeşimin acısı ailemi yıkıma sürüklüyordu. Annem file örerek, oyuncak bebeklere elbise dikerek ve parça derileri ip hâline getirip kazak örerek ihtiyaçlarımızı karşılayıp ailemizi zor günlerde bir arada tutmaya çalışıyordu. Günler hızla ve acımasızca geçmeye devam etti. İkinci kardeşim Seyhan dünyaya geldi. Fakat kısa süre sonra o da vefat etti. (Mekânları cennet olsun.) Artık içimizdeki acı dayanılmaz bir hâl aldı. Yoksulluk ve kardeşlerimin vefatı ailemi çok yıprattı. Annemin inşaat yapılırken su taşımaktan, ustalara ve bize yemek yapmaktan, gün boyu zemini toprak evi temizlemekten ve pedallı

makinede yıllarca dikiş dikmekten bacakları varis olmuştu. O nedenle babam taksitle motorlu dikiş makinesi aldı. Annem onu kullanıyordu. Ben de pedallı makinede dikiş dikmeyi öğrenerek yardımcı olmak istedim. Kısa sürede başardım. Aileme yardımcı olmak beni mutlu ediyordu.

İlkokula başlayacaktım. Babam derme çatma yapılmış evimizin sağını solunu toparlarken ben de merdivenlerin üzerinde oynuyordum. Okul için fotoğraf çektirmeye gideceğiz, diye seslendi. Merdivenlerin hemen önünde kuzine soba duruyordu. Bir anda ayağım kaydı, çamaşır iplerinde asılı kaldıktan sonra ip koptu sobanın üzerine düştüm. Kaşım açıldı, kan geliyordu, çok korkmuştum. Annem bezle başımı sarıp üstümü değiştirdi, yüzümdeki kanları temizledi. Bu kazayı çamaşır ipi sayesinde ufak sıyrıklarla atlattım.

EĞİTİM HAYATIM

Deniz kenarında, sandalların ve balıkçıların müthiş bir fon oluşturduğu Boğaz manzarasına sahip Çubuklu İlkokuluna kaydımı yaptırdık. Evdeki maddi sıkıntıları saymazsak ilkokul hayatım çok güzel geçti. Annem ekmeği yan kesip arasına yumuşak peynir sürerdi. Adını kayık ekmek koymuştuk. Sanki başka bir alternatifimiz varmış gibi her gün sorardı: “Oğlum kayık ekmek hazırlayayım mı?” Ben de “Tamam, anne.” derdim. Çaresizliğimizi konuşarak kamufle ediyorduk. Okulun birinci katında merdiven altında bulunan kantindeki mis gibi kokan, bol yumurtalı, kızarmış, sıcak poğaçaları hâlâ hatırlıyorum. Maalesef harçlık alamadığım için tadına da bakamıyordum. Derslerimde başarılıydım, elimden geleni yapıyordum. Kış yaklaştığında okul bahçesine odun gelirdi. Yağmurlar başlamadan önce bitirebilmek için ders aralarında içeriye taşırdık.

Dedemin o sert tavrı hacca gittikten ve biz yanlarından ayrıldıktan sonra düzelmeye başladı. Daha önce yaşanan kötü anılar unutulmuş olmalı ki haftada bir gün mutlaka dedemi ve babaannemi ziyarete giderdik. Dedem artık değişmişti. Gittiğimizde çok mutlu oluyor, bizleri rahat ettirmek için ne gerekirse yapıyordu. Babaannem rahatsızlansa tüm mahalleli seferber oluyordu; evi köşe bucak temizliyorlar, tencereler dolusu yemek getiriyorlardı. Dedem şakalaşır, “Vallahi hanım hasta olduğunda karnımız doyuyor.” derdi. Dedemlere gitmeyi çok seviyordum. Sevmediğim tek şey gece geç saatlerde yürüyerek eve dönmektir. Çok uykum gelirdi. Babam izin verse yolda uyumaya razıydım.

Dedem rutin aile ziyaretlerimizden birinde bana “Git kümeşten tavuk yakala getir, babaannen pişirsin hep beraber afiyetle yelim.” dedi. Bir işe yarayacak olmanın verdiği mutlulukla koşarak merdivenlerin üst kısmında yer alan bahçedeki kümeşe gittim. Kümeşteki uzun kovalamanın ardından, tavuğu dedem olmadan yakalayamayacağımı anladım. Merdivenin üstünden eğilip dedemi çağırırken betona kafa üstü düştüm, bayılmışım. Hastanede buzdandan yastıkta uyumak zorunda kaldım. Belki de çocuk olduğum için bana çok uzun geldi. Yaşadıklarımı şimdi daha net anlayabiliyordum. Çok mutlu bir aileydik aslında. Bizi mutsuz eden tek şey iliklerimize kadar hissettiğimiz yoksulluktu.

Anneannemlerin evi bize çok yakındı. Babam 14.00-22.00 arası çalıştığında genelde onlara giderdik. Kare koltuk minderleri ile çadır yapıp içerisinde oturmayı çok seviyordum. Anneannem radyodan temsil dinler, her konuşulanı biz duymuyormuşuz gibi tekrar ederdi: “Bu kız bu çocuğa evet demekle hata yaptı. Aslında onu sevmiyor parası için evlenecek. Başkasını seviyor.” diye kızıp çocuğa hakaret ederdi. Bu konuşmalar bize hep çok komik gelirdi. Anneannem eğlenceli, güler yüzlü, çok ama çok cana yakındı. Müthiş patates ve biber kızartırdı. Ekmek arası kızartma verdiğiğinde dünyanın en mutlu çocuğu olurdu. Kuş sesi çıkartan bir sürahisi vardı. Ondan su içmek ayrı bir zevkti. Okuldan sonra futbol oynamaya gittiğimde evleri futbol sahasına yakın olduğundan devre arasında koşarak su içmeye giderdim. Bazen ekmek arası bir şeyler verirdi. Arkadaşlarla paylaşıp yerdik.

Dedem çok aksiydi fakat bir o kadar da sevgi doluydu. Aksiliği ise genelde anneanneme karşıydı, bizi çok severdi. Yeleğinde sigarası bitse “Neden almadın?” diye anneanneme kızardı. Çok temiz giyinirdi. Sadece kapısının önünü değil tüm sokağı süpürürdü.

Kahvaltıda ekmeğin üzerine margarin ve reçel sürüp verirdi. Anneannem kahvaltıyı hazırlamaya başlarken dedem de sigara içtiği için bir taraftan atıştırmaya başlardı. Sonra karnı doyduğu için anneannem kahvaltı yapmaya yeni başlasa bile o, masayı toplamaya başlardı. Anneannem “Ne yapıyorsun? Daha yeni oturdum, toplama!” dediğinde ise “İki saat paşalar gibi kahvaltı yapıyorsun!” diye kızardı. Karagöz’le Hacivat gibiydiler. Hem eğlenceli bir yaşamları vardı hem de gerçek bir hayat arkadaşlıkları. Anneannem, babaannem, dedelerim müthiş insanlardı. Mekânları cennet olsun.

Mahallede sadece bekçilik yapan Abdurrahman amcalarda telefon ve televizyon vardı. Almanya’dan halam aradığında kızları Nurhayat haber verir babam ve annem gider görüşürdü. Dallas dizisinin olduğu günler bir bahane bulup gider, televizyonun karşısında yerde serili halının üzerine yan yana oturur, diziyi izlerdik. Abdurrahman amca her zamanki gibi duvar dibindeki karyolanın üzerinde gri çizgili pijamaları ile oturur; tatlı sert, eşi Vesile teyze ile tartışırdı. Kızları Nurhayat abla çay yapıp dağıtırdı. Oturduğum yerden mutfak kapısı açık olduğu için buzdolabının yanında yerde duran kavun ve karpuzu görürdüm. Çay yerine onlardan birisini kesip ikram etmeleri için çok dua etsem de hiç nasip olmadı. Telefonları, televizyonları, mutfakta buzdolabının yanında duran kavun ve karpuzları vardı. Bu nedenle Abdurrahman amcaı dünün en zengin insanı sanıyordum.

Oğlu Halit’le aynı yaştaydık. Güvercinlere meraklıydı. Çatıda onlarca paçalı, taklacı güvercin beslerdi. Hepsinin ismi vardı; Beyzade en sevdiği güvercindi. Yere inene kadar takla atmaya devam ederdi. Yanına gider, onunla güvercinleri uçurup takla atmalarını izlerdik. Su, yem verirdik. Saatlerce hiç sıkılmadan vakit geçirirdik.

Abdurrahman amcanın büyük oğlu Veli bir hastanede hasta bakıcıydı. Mahallede doktor gibi saygı gösteriliyordu. Babamın

parmağı kesildiğinde o pansuman yaptı. Paraya sıkıştığımızda da o yardımcı olmuştu. O tarihlerde herkes kıt kanaat geçinse de yardımlaşma konusunda birbirleriyle yarışırды.

Ölen iki kardeşimin ardından dünyaya gelen erkek kardeşime Aydın ismi konuldu. Şükürler olsun, sağlıklı bir çocuktü; birlikte oyun oynardık. Birkaç yıl sonra kız kardeşim Yasemin dünyaya geldi. İki erkek çocukla büyüdüğü için sert bir karakteri vardı. Liderlik vasfına sahipti. Evde herkese kök söktürürdü, ne derse yapılırdı. Artık beş kişilik büyük bir aileydik.

İlkokul son sınıfta okuyordum. Her günkü gibi caminin yanındaki toprak alanda top oynamak için önlüğümü yolda çıkartarak eve geldim. Çantayı kapıdan içeriye atıp annemin “Yeter artık! Hiç ders yapmıyorsun! Babana söyleyeceğim!” bağırışları arasında koşarak futbol maçına yetiştim. Tam maç başlayacaktı ki yaşlı bir amca geldi; “Gençler para kazanmak ister misiniz?” dedi. Hep bir ağızdan “Evet!” dedik. “Beni takip edin.” deyince futbol oynamayı bırakıp amcaıyı takip ettik. On beş dakika sonra evinin yanına geldiğimizde iki kamyon taş yığını gördük. Bize bu taşlarla duvar yapacağını, eğer taşları yoldan bahçeye taşırsak bize harçlık vereceğini söyledi. Arkadaşlarımla birlikte taşımaya başladık. Üç saat sonra taş işi bitti ve harçlıklarımızı dağıttı. İlk kez para kazanmıştım. Bakkala gidip biraz bisküvi, sarı gazoz vs. abur cubur alıp, koşarak eve geldim. Annem elimdekileri görünce çok şaşırdı. Bunları kim verdi, dedi. Taş taşıyıp para kazandığımı söyleyince hem kızdı hem sevindi. Üstüm leş gibi olmuştu, ter içerisindeydim. Yıkayıp derslerimi yaparken, aldığım kaymaklı bisküviyi yiyip sarı gazozu içiyordum.

İlkokul bitince Beykoz Ziya Ünsel Ortaokuluna kayıt yaptırdık. Beykoz Korusu'nun yanında müthiş bir okuldu. Tarihi On Çeşmelerin yanından okula gidiliyor ve okula yaklaştığınızda yine tarihi

bir tünelin içerisinde geçmek zorunda kalıyordunuz. Çoğu zaman otobüs bileti haricinde param olmazdı. Annem nadiren harçlık verirdi. Harçlığımla sadece ayva alabiliyordum. Tekerlekli tahta bir araba üzerinde okul kapısının önünde Turan amca, Anadolu Kavağı ormanlarından topladığı kurtlu ayvaları satardı. Ortaokula gittiğim dönemde yemek ihtiyacımı bu şekilde karşıladım. Onu bazen kaşarlı tost kola, bazen bisküvi veya gazoz gibi düşünerek yedim. Size ilginç gelebilir fakat ben yerken o tadı alıyordum. Sanki sihirli gibiydiler. Bazen boğazımda kalırdı, işte o zaman yediğim şeyin tost ya da bisküvi olmadığını anlardım.

Kapalı spor salonumuz da çok güzeldi; parke zemini, basketbol potaları, mini kaleleriyle müthiş bir yerdi. Fakat benim spor malzemelerim olmadığından derslere katılamıyordum. Uzun süre tahta banklarda oturup arkadaşlarımı izlemek zorunda kalmıştım. Sonrasında annem babamla konuştu fakat babam; para yok, fazladan çalışıp kazanırsanız spor malzemelerini alabilirsiniz, dedi. Biz de annemle iki gün hiç uyumadan dikiş dikerek, yeterli parayı temin edip lacivert şort, beyaz forma bir de spor ayakkabı aldık. Artık benim en değerli malzemelerim onlardı. Spor çantam olmadığı için poşet içerisinde götürüp getirirdim. Bir gün okul girişindeki tünelde bir kargaşa çıktı, karanlık tünelde birkaç kişi koşarak bana çarptı. Tünelden çıkıp her zamanki gibi evime gittim fakat eve geldiğimde annem, spor ayakkabının birisinin olmadığını fark etti. Beden eğitimi dersinden sonra hepsini poşete koyduğumu söyledim. Annemle birlikte okula kadar her yerde ayakkabımın tekini aradık, maalesef bulamadık. Çok zor şartlarda aldığımız spor ayakkabımın bir tanesi, muhtemelen tünelde yaşanan kargaşa sonrasında yırtılan poşetten düşmüştü. Babama söyledüğümüzde ortalık karıştı. Annem ve benim için zor olacak birkaç gün başladı. Spor yapmayı çok seviyordum.

Çubuklu minikler ve yıldızlar futbol takımında lisanslı futbolcu olarak sol bek mevkisinde oynuyordum. Aynı zamanda mahallemizde açılan tekvando salonuna gidiyordum.

Dersleri biraz geri plana atmam babamı çok sinirlendirdi. Ailem zor bir süreçten geçiyordu. Babam ileride benim de sıkıntı yaşamam için okulumda başarılı olmamı istiyordu. Zaman ise acımasızca geçiyordu. Fakat yaşadığımız maddi sıkıntılar hiç azalmıyordu. Da-ima kapımızın önünde bir çuval patates ve soğan olurdu. Onlar yaşadığımız maddi sıkıntıların nişanı gibiydi. Annem; bir gün patates yemeği, diğer gün soğanlı papara, sonra ekmek arası patates kızartması ve diğer gün de patates kavurması yapardı. Artık menüyü ezber biliyordum. Sabah kahvaltısında ise kızarmış ekmek üzerine margarin sürüp yerdik. Her gün patates yediğimiz için sıkılmış olacak ki babam, bir gün “Hanım, günün birinde çok param olursa bahçeye patatesin heykelini diktireceğim.” dedi. Annem çok saygılı ve anaç bir kadındı, yoksulluğu asla babama bir silah olarak kullanmadı. Sakince, şükredelim bunu bulamayanlar da var, derdi.

Bu şartlarda aileme daha fazla yük olmak istemiyordum. Erken yoldan hayata atılmam gerekiyordu. Teyzemin oğlu, Kuleli Askerî Lisesinde okuyordu. Beykoz’da bulunan Deri Kundura Fabrikası kapanınca eniştem Erzincan’daki fabrikaya gönderildi. Kuzenim hafta sonları bize evci çıkıyordu. Onun da etkisi ile askerî okul sınavlarına girmeye karar verdim. Not ortalamamın yeterli olması gerekiyordu ve form doldurmalıydım. Okulumdan giriş formu almak için halk otobüsüne bindim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Otobüse bindiğim andan eve döndüğüm ana kadar “Allah’ım ne olur günahlarımı affet! Dualarımı kabul et! Aileme yük olmak istemiyorum. Bana zihin açıklığı ver! Askerî okul sınavlarını kazanmam için yardım et!” diye dua ettim.

ASKERÎ LİSE

Sonunda sınavlara girdim. Yedek listeden sınavı kazandım. Babam, “Yedeksin, sana asla sıra gelmez, hiç ümitlenme.” dedi. Çok üzülmüştüm. Tam ümitlerim sona ermek üzereyken Deniz Astsubay Hazırlama Okulu Komutanlığından telefon geldi, beni mülakatlara çağırdılar. Spor testleri yapılırken komisyondaki bir Üsteğmen sol omuzumda doğuştan olan lekeyi fark etti. “Sende yanık izi var.” deyip beni eledi. Okul dışında bekleyen babamın yanına gittim. “Ne oldu?” diye sorunca “Sol omuzumda yanık izi olduğu için elediler.” dedim. Çok üzüldü. Elimden tutup beni eleyen Üsteğmen’in yanına götürerek bir kez de kendisi izah etti. Babamın konuşmasından sonra Üsteğmen beni revire götürüp omuzumdaki izi doktora gösterdi. Doktor da Üsteğmen’e hafif sitem ederek, “Doğru söylüyorlar, bu yanık izi değil doğum lekesi.” deyince Üsteğmen’le birlikte tekrar mülakat alanına döndüm. Mülakatım tamamlandı. “Sonucu bildirmek için sizi arayacağız.” deyip gönderdiler. Artık beklemekten başka bir çaremiz yoktu.

Nihayet bir hafta sonra telefon geldi ve okula kaydolmam istendi. Çok mutluyduk. Ailemin beni düşünmesine gerek kalmamıştı fakat ilk defa ayrılık yaşayacaktık. Bu, başta annem olmak üzere herkesi etkilemişti. Annemin rahat etmesi için okula başlayacağım güne kadar bir torba deriyi hiç ara vermeden keserek ip hâline getirdim. Artık parmaklarımda makas tutmaktan çıkurlar oluşmuştu. Evimizin önündeki rampadan babamla birlikte okula

kayıt yaptırmak için giderken elimi ilk defa o kadar sıkı kavradığını hissettim. Yürüyorduk fakat ikimizde de sessizlik vardı. Ailemden ayrılarak hayata atıldığım günü birlikte yaşıyorduk. Babam gözlerimin içine bakarak “Mecbur değilsin, istersen vazgeçebilirsin.” dedi. Güçlü kalmaya çalışıyordum. Fakat sırtımdan soğuk terler akıyordu. “Baba ben çok istiyorum ve çok mutluyum bana destek olmanızı istiyorum.” dedim. “Oğlum, biz hep yanındayız.” dedi. Otobüse binerek okula gidip kayıt işlemlerimi yaptırdım. Babam bırakıp gittiğinde vücudumdan birkaç parça eksilmiş gibiydi. Elbette 14 yaşında büyük bir sorumluluk üstlenmişim. İnatçı bir karakterim var. O nedenle asla başaramayacağımı düşünmedim. Zaman her şeyin ilacı dense de bazı yaralara asla çare olmuyor. Babamın elini bir daha o sıcaklıkta asla tutamadım...

Beylerbeyi Deniz Astsubay Hazırlama Okulu dönemin en iyi eğitim veren okullarındandı. Öğrencileri yeteneğine göre mutlaka bir spor dalına yönlendiriyordu. Her hafta sinema günü vardı. Konserler, bale, tiyatro gibi etkinliklerle sosyal ve kültürel gelişimize de katkı sağlıyordu.

Çarşamba günleri öğleden sonra ziyaret günüydü. Annem ve babam börek, yaprak sarma vs. birçok yiyecek yaparak beni görmeye gelirlerdi. Çoğu zaman can kardeşim Kenan ve Ahmet’i de çağırırdım. Ahmet, Tekirdağlı bir arkadaşımızdı ve boyu 1,95 m civarındaydı. Onunla konuşurken yukarı bakmaktan boynumuz ağrırdı, onun yanında cüce gibi kalırdık. Kenan ise Çanak kaleliydi. Üçümüz kardeş gibiydik. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Karnımızı güzelce doyurur, sohbet eder sonra annemi ve babamı uğurlar, okula dönerdik.

Yatakhaneimizde 240 öğrenci kalıyorduk. Her akşam birer saat yatakhane nöbeti vardı. Ayda iki kere sıra gelirdi. Horlayanları

uyandırır, üstü açılanların üzerlerini örterdik. Asıl amaç görev hazırlanmamıza katkı sunmak olsa da 14 yaşında bir çocuk için uyunun en tatlı yerinde kalkıp bir saat yatakhane herkes uyurken ayakta dolaşmak oldukça zor gelirdi.

Bir gün yattıktan hemen sonra yatakhane gürültü koptu. Dolaplardan müthiş bir ses geliyordu. Sabah oldu zannettim ve yatağımı toplamaya başladım. O anda kalçamda müthiş bir acı hissettim. Etrafta kimse yoktu. Meğer bütün arkadaşlar yatakhane orta kısmındaki koridorda tabura geçmişler. Benim yatak yaptığımı gören Bölük Astsubayı'm elindeki sopayla uyarılmış. Kalçamda hissettiğim acı oymuş. Ben de pijamalarla tabura geçtim. Uyku sersemi konuyu anlamaya çalışıyordum. Bir arkadaşım şaka amaçlı diğer arkadaşın terliğini camdan fırlatmış. Terlik camın yaklaşık bir metre altındaki süs amaçlı yapılmış beton sütunun üzerinde kalmış. Arkadaş da terliğini almak için pencereden sarkıp beton sütuna atlamış. Köprünün altındaki nöbetçi asker; beton sütunun üzerindeki öğrenciyi görünce o gün nöbetçi olan Bölük Astsubayı'mıza bir öğrenci balkondan atlayacak, demiş. Bölük Astsubayı'mızın nefesi bizimle konuşurken dahi düzenli değildi. Çok korktuğu her hâlden belliydi. Çünkü ailelerimiz bizleri onlara emanet etmişti. Terliği atan arkadaşım güreşçiydi ve her rakibini ayaklarından tutup halı gibi silkeliyordu. Allah vergisi bir güce sahipti. Fakat o sabah Bölük Astsubayı'mız karşısında bir raunt bile dayanamadı. Diğer arkadaş ise zaten minyon tipli zayıf bir arkadaştı. O sayı ile ilk rauntta maçı kaybetti. Bölük Astsubayımız konuştuğu sinirleniyor. Sinirlendikçe konuşuyordu. Bir süre sonra sakinleşti. "Herkes yataklarına!" komutu ile tabur dağıldı ve kaldığımız yerden uyumaya çalıştık. Yattığımda kalçam hâlâ acıyordu. Astsubaylık mesleğine gönül verenlerin böyle basit şakalar yapamayacağını uygulamalı olarak öğrenmiş oldum.